

Omul atemporal și Divinitatea

Prefață ... xiii

1. Abordarea Vieții ... 1
2. Adevărul Absolut ... 2
3. Adevărul este Poarta Infinitului ... 3
4. Achizițiile ... 4
5. Acțiunea și reacțiunea ... 6
6. Acumularea în conflict cu Adevărul ... 7
7. Afirmarea fără Adevăr e moartă ... 8
8. Afirmării prin știut și afirmații prin trăire ... 9
9. A fi de acord ... 10
10. A gândi gândirea ... 11
11. Atenția și conștiința ... 13
12. Atenția și Viața ... 14
13. Așteptarea ... 15
14. Autodepășirea ... 16
15. Aventura ... 17
16. Bogăția și sărăcia ... 18
17. Bucurii nemotivate ... 19
18. Calitatea Vieții ... 21
19. Căutarea Adevărului ... 21
20. Ce este relația directă? ... 23
21. Certitudini nicăieri în mărginire! ... 24
22. Ce se întâmplă în golul minții? ... 25
23. Cine este autorul? ... 26
24. Cine este când nu sunt? ... 27
25. Cinstit înăuntru – cum vrei să fii în afară! ... 28
26. Când doar „eu și-al meu” contează ... 29
27. Clipele și sensul Vieții ... 29
28. Comoara Vieții ... 30
29. Conceptele ideale ... 32
30. Conflictul dintre „cum sunt” și „cum aș vrea să fiu” ... 33
31. Continuarea unor vechi trăiri ... 35
32. Contopirea ... 36
33. Cum este întâlnit Absolutul ... 36
34. Cum pot fi un om întreg? ... 37
35. Cum s-atingem Infinitul ... 38

36. Cum să fac să te-nțelegi!? ... 39
37. Cunoașterea și teoretizarea cunoașterii ... 40
38. Cuvintele sunt doar umbre ... 41
39. De ce oare mă separ? ... 42
40. Demiurgul ... 43
41. Descoperirea noului ... 44
42. Descoperirea lui Dumnezeu ... 46
43. Despicarea egoului ... 48
44. Destinul ... 49
45. Din minciuni, minciuni renasc ... 51
46. Doamne! Iartă-mi necuviința ... 52
47. Dogma și Adevărul Absolut ... 53
48. Dorința și încordarea ... 54
49. Dorințele sunt capcane ... 56
50. Drumul tău ... 57
51. Dumnezeu care sancționează nu este Dumnezeu ... 59
52. Dumnezeu – o veșnică Lumină! ... 60
53. Educația ne șablonază ... 61
54. Egoul ne degradează viața ... 63
55. Egoul și concentrarea ... 64
56. Energia ce transformă ... 65
57. Erudiția nu transformă ... 66
58. Evadarea din prezent ... 67
59. Exprimarea prin trăire și prin acumulare ... 68
60. Fără martori, duhuri, sfinți, îndrumători ... 69
61. Fenomenul dedublării ... 71
62. Fericirea ... 72
63. Fericirea și nefericirea ... 74
64. Fericirea și „nemicul psihologic” ... 75
65. Ființa umană ... 77
66. Fii tu însuți! ... 79
67. Filozofia ... 80
68. Filozoful adevărat ... 82
69. Fixitatea ... 83
70. Fruntea mereu descrețită ... 84
71. Gândirea obsesivă ... 85
72. Gând viclean, gând nărăvaș ... 86
73. Gând, vorbă și faptă ... 87

74. Gândul, vorba și cu fapta ... 88
75. Goana după miracole ... 89
76. Iată-mă Universal! ... 90
77. Ideal și ficțiune ... 91
78. Ieri, mâine și Acum ... 92
79. Inactivitatea Conștiinței ... 93
80. Indecența căutării ... 94
81. In extenso ... 95
82. Infinitul ... 97
83. Inteligența ... 97
84. Iubirea de Dumnezeu ... 99
85. Înapoi la simplitate ... 100
86. Îndrăzniți – Sacrul vă așteaptă! ... 101
87. Însușirile Atenției ... 101
88. Întâmpinarea Vieții! ... 102
89. Întâmplări să fie oare...?! ... 103
90. Înțelepciunea ... 104
91. Înțeleptul trăiește cu „ce este” ... 105
92. La început a fost Tăcerea ... 106
93. Lăsați golul să s-aфирme! ... 107
94. Libertatea lăuntrică ... 109
95. Lipsa de Atenție ... 110
96. Lipsa de pietate ... 112
97. Lumea este egoul ... 114
98. Lumina este în noi înșine ... 115
99. Masca ... 116
100. Materia ... 119
101. Meditația și egoul ... 120
102. Minte veche – mintea nouă ... 121
103. Mirajul puterii ... 123
104. Modelarea minții ... 123
105. N-ai nimica de făcut ... 125
106. Ne-am născut pentru a descoperi Adevărul ... 126
107. Nechibzuința ... 127
108. Nemurirea ... 128
109. Nici concesiile, nici restricțiile ... 129
110. Nici imagini, nici credințe! ... 130
111. Nici prin gând să nu greșești! ... 131

112. Noi glorificăm ce nu este! ... 132
113. Noi venim din Veșnicie ... 133
114. Nu aștepți, nici nu dorești! ... 134
115. Nu e Viață – când nu e moarte! ... 135
116. Nu grăbi. Nu întârzia! ... 136
117. Nu părăsiți îndoiala! ... 137
118. Nu rămâneți la formule! ... 138
119. Nu știu, nu imaginez! ... 139
120. Nu vă jucați cu dorințele! ... 140
121. Oameni cu ego întreg și ego spart ... 141
122. Observatorul și lucrul observat ... 143
123. Observi spațiul dintre cuvintele rostite? ... 144
124. Omul integral și geniul ... 145
125. Omul singur își este propriul său dușman ... 147
126. O, nebunule, oprește! ... 148
127. Opinia sau părerea ... 149
128. Paguba, ca și câștigul – tot la fel de-nșelătoare! ... 150
129. Pedeapsa divină ... 151
130. Periplul existenței ... 152
131. Permanența ... 155
132. Piară timp, la fel, gândire! ... 156
133. Poarta Realității ... 158
134. Poți cuprinde Infinitul? ... 159
135. Predarea necondiționată ... 160
136. Prejudecata ... 162
137. Preocupați de aparențe – pierdem Realitatea ... 163
138. Prima eliberare ... 164
139. Principiul binelui și al răului ... 165
140. Prizonierii nu ating Infinitul ... 166
141. Psihic, rămâi cu „ce este”! ... 168
142. Puritatea minții ... 168
143. Puritatea sunetului ... 170
144. Răul în lume ... 171
145. Realitatea ... 172
146. Relativitatea cuvintelor ... 174
147. Relativ și Absolut ... 175
148. Revelația ... 175
149. Rostul venirii pe Terra ... 177

150. Să nu te sprijini pe nimeni! ... 179
151. Sentimentul plenitudinii ... 180
152. Sinceritatea ... 181
153. Somnolența Sufletului ... 182
154. Spargerea egoului ... 183
155. Sparge-ți vasul! ... 184
156. Stai cu golul dintre gânduri! ... 185
157. Start spre Infinit ... 186
158. Stai, observă închipuirea! ... 187
159. Stai pe loc! ... 188
160. Starea de creație ... 189
161. Strategia transformării ... 189
162. Suferința pe cele două planuri: fizic și psihic ... 190
163. Sunt ce sunt! ... 191
164. Sunt un revoluționar ... 192
165. Știința în Infinit și în mărginire ... 193
166. Știutorul cade-n cursa propriei neștiințe ... 195
167. Taci gândire! ... 196
168. Tentații parapsihologice ... 197
169. Timpul fizic ... 197
170. Timpul psihic ... 198
171. Tirania obișnuinței ... 199
172. Trădarea ... 200
173. Trăitorul la cules ... 201
174. Trecutul este un fapt mort ... 202
175. Trezirea Conștiinței ... 203
176. Unde să te cauți, Doamne? ... 204
177. Unic drum, cărare îngustă ... 205
178. Valoarea mesajului ... 207
179. Văd Conștiința pură peste tot și-n toate ... 211
180. Verificarea prin experiență directă ... 212
181. Veșnicia – efemerul – două semne de-ntrebare ... 214
182. Vezi, ascultă și taci! ... 215
183. Viața, câmp de rătăcirii ... 215
184. Viața – moartea – dezgust și frică! ... 216
185. Viața nu este o întâmplare! ... 217
186. Viața – scena unui teatru! ... 218
187. Viața și visul ... 219

188. Vicii care se succed ... 220
189. Viciul își are în el propria pedeapsă ... 221
190. Viciul luptă contra naturii ... 222
191. Viciul și prostia umană ... 224
192. Victorii păgubitoare ... 225
193. Vino, sfântă Libertate! ... 226
194. Virtutea și înțeleptul ... 226
195. Vocea din adâncuri ... 227
196. Zgomotul cuvintelor ... 228
197. Zâmbetul e semn și răsplată ... 230
198. Zâmbetul real și zâmbetul șiret ... 231
199. Zi și noapte – atent, lucid! ... 232
200. Zisa-ispită suntem noi! ... 233
201. Încheiere ... 234

...mondial. Fiecare din aceste metode sau practici nu fac altceva decât să ofere asigurări de redresare morală, fără însă și să conducă la ceea ce ele acreditează în mod nejustificat. În final, toate s-au dovedit fie inoperante, fie amăgitoare. Despre toate acestea relatez detaliat în cartea „Moartea morții și desăvârșirea”.

Ce înseamnă, de fapt, această Cunoaștere?

Ca să poți înțelege semenii, ca și Viața în totalitatea Ei, este normal, ba chiar imperios necesar, să te înțelegi mai întâi pe tine. Dar, în ce fel? Simplu! Prin contactarea directă, nemijlocită și imediată, cu toate câte se mișcă în tine, ca reacții, la provocarea permanentă a Vieții. Zi de zi, ceas de ceas, minut, chiar secunde, noi primim din lumea exterioară o gamă variată de impresii. Și, la toate astea, cum răspundem – din punct de vedere psihologic?

Ceea ce ne place, ca fiind pe gustul nostru – laude, succese, câștiguri, avantaje etc. – le dorim, mereu, mereu... prin repetare la nesfârșit! Iar de cele neplăcute fugim, le evităm sau încercăm să le legitimăm apariția prin motivații intelectuale, făcând eforturi de adaptare. Or, ambele evaluări au în substanța lor o mare doză de relativitate. Deocamdată, prin atitudinea noastră momentană, nu facem altceva decât să amplificăm și mai mult structura coercitivă a egoului, în a cărei dimensiune trăim și ne manifestăm, ca veritabili prizonieri.

Cu trecerea timpului, calificativele inițiale stabilite de mintea noastră condiționată pot fi inversate. Plăcutul, astfel apreciat la început, prin scurgerea vremii, poate să devină dureros, chiar obsedant. În cazul acesta, răspunsul nostru imediat se dovedește ca fiind cu totul inadecvat față de Realitatea Vieții. Ea, Viața, este încontinuu proaspătă, noutate absolută de la o clipă la alta și, pentru a o putea înțelege în mod real, ni se cere să fim la fel ca Ea. Adică, să dispunem de o minte tot așa de proaspătă, folosind noi celule cerebrale, necontaminate sau degradate de cunoașteri anterioare.

Altminteri exprimat: să accedem la acea minte pură, inocentă, specifică acelor copii a căror minte nu a fost încă pervertită, prin ceea ce văd la cei mai în vârstă decât ei.

Și iarăși venim cu indispensabila întrebare: Care ar fi oare modalitatea de a concretiza o astfel de minte inocentă?

Răspunsul nu poate fi decât unul singur. Prin dizolvarea în întregime, pe clipe de existență sau momente de trăire, a conținutului care determină egoul, cu simpla conștientizare a lui, pe măsură ce se manifestă. Iar Atenția este singurul instrument ce-l avem la îndemână în procesul Cunoașterii. Ea este Lumină scânteietoare, care împrăștie întunericul din noi și decantează confuziile frecvent întâlnite în determinismul concluziilor intelectuale.

De fapt, Atenția reprezintă însăși modalitatea de manifestare a Sacrului prezent – fără niciun fel de excepție – în fiecare ființă umană.

Iată și principalele Ei însușiri definitorii: Este globală; nu are centru și nici limite; nu este determinată de vreun scop și nici nu este un produs al imaginației. Nu este un rezultat al voinței și nu are niciun fel de contingență cu efortul. Ea apare spontan, ca stringentă necesitate impusă chiar de mișcarea permanentă a Viului în neconținuta Lui deplasare și noutate absolută pe

momente de existență.

Pentru a evita eventuale confuzii, să mai precizăm că Ea este total distinctă de ceea ce înțelegem prin cuvântul concentrare, care însumează toate însușirile enumerate mai sus, ca absente în structura Atenției. Concentrarea este un rezultat al activității egoului care, prin natura lui, limitează și totodată ne limitează de câte ori îl folosim.

În schimb, Atenția reprezintă însăși afirmația Sacrului existent în profunzimea ființei noastre, care prin simpla Ei prezență ne scoate din timp, identificându-ne cu Absolutul.

Ordinea desăvârșită, impusă prin simplitate,
Germinează bucurii și-o sfântă seninătate.

În acest proaspăt climat, se exprimă Puritatea,
Omul, în a lui Esență, adică Divinitatea,
Ea impune atitudini, substanțial diferite,
Din câte cunoaște mintea prin concepte mărginite.

Tristețea, amărăciunea, stările conflictuale,
Tot negativismul firii, cu porniri demențiale,
Își trag seva din ego – structurare definită,
Fondată pe lucruri vechi – în prezent nepotrivită.

Asta e marea problemă, ce se cere rezolvată,
Omul să se depășească, ființa-n Sacru integrată,
S-atingă Divinitatea, ce-o avea la început,
Destrămând tot ce-ntinează, construit cu-al său știut.

Egocentrismul tenace, ce ne ține prizonieri,
Bine conștientizat prin frecvente-ntâmpinări,
Va realiza-n final a sinelui fisurare;
De-aici e mult mai ușor spre Marea Eliberare.

Practic, se golește vasul, ce pe eu îl definește,
Fiecare ins fiind apt, când cu sine se-ntâlnește,
Să destrame, să dizolve acest balast psihologic,
Atenția folosită ca instrument perfect logic.

Ea-i Flacăra care arde tot stocul de-amintiri,
Și-n Gol apar lucruri nefondate pe-amăgiri;
Sunt manifestări firești, ce-i dau Vieții sens real,
Omul, prin eterna clipă, se-mplinește integral.

18. CALITATEA VIEȚII

Nici ani mulți, dar nici puțini n-au în sine vreo valoare,
Totu-i calitatea Vieții, ca Puritate-n mișcare;
Deci, total absent egoul – limitat și posesiv,
Demonstrând cu prisosință soarta omului naiv.

Iar eliminarea lui are loc doar prin Tăcere,
În relația directă – fără scop, efort sau vrere;

Atenția folosită ca instrument la-ntâlnire,
Prin Ea, Sacrul demonstrându-și adevărata menire.

Ca o Flacăra ce arde tot ce-i fals – deșertăciune,
E luciditatea minții, ce dă Vieții prospețime;
Frumusețea, Armonia numai astfel se-ntâlnesc,
Om și Sursa Energiei într-Un Tot se contopesc.

Deci, a Vieții calitate depinde de fiecare
Însăși rostul existenței – coborât la reîncarnare
Își vedește rațiunea prin înscrieri de sfințire,
Realizate pe clipe de-autentică trăire.

19. CĂUTAREA ADEVĂRULUI

Poate fi așa ceva? Adevărul căutat?
Eu socot că-i doar formulă – un obscur deziderat,
Pornit din cert neînțeleș, la nivel de intelect,
Total axat pe ego, pe imagini și proiect.

Nicidecum, căci toate astea sunt ego înverșunat,
Ce se caută habotnic, de timp condiționat.

Când, atent, deconspiri eul – rușinat, îndată tace,
Și-n acest climat prielnic, ființa-ntreagă se reface:
De-acum suntem armonie, vădită prin simplitate,
Ce-i la fel ca o oglindă, și-n ea se reflectă toate.

Iar ansamblul trinității: gând, expresie-mplinire,
Se exprimă-n puritate – omul sacru prin sfințire.
Îngemănat cu prezentul, de trecut independent,
E Lumină-n întuneric și-ndrumător consecvent.

74. GÂNDUL, VORBA ȘI CU FAPTA

Gândul, vorba și cu fapta,
Toate trei ne definesc,
Și ne stabilesc și soarta.

Prin timp condiționați,
Suntem jucăria firii,
Totdeauna posedăți.

Noi și lumea laolaltă,
Ne influențăm constant.
Pace!?... nicicând, niciodată.

Prinși de temeri, griji, conflicte,
Poluăm, psihic, Pământul
Ducând la războaie crunte.

Vedem clar complicitatea
Răului ce-l provocăm?
Asta e Realitatea!

Omul cel adevărat
Doar așa-l descoperim,
Prin ființare integrat.

Corp și psihic – Unitate
Într-o ordine perfectă,
Cu iubirea-ngemănate.

Când iubirea ne unește
Lumea-ntreagă Ea transformă,
Fiindcă-i Sacrul ce sfințește.

75. GOANA DUPĂ MIRACOLE

Fiindcă n-am aflat Iubirea și-Adevărul Absolut,
Căutăm cu disperare Sacrul care l-am pierdut;
Și imaginea e calea, căreia ne adresăm,
Conturând un zis-miracol – căruia ne devotăm.

Mintea noastră mărginită, dă-nțelesuri de „minune”
Și, prin ignoranță, teamă, o fictivă acțiune:
Prin miracole sperând s-atingem Eternitatea,
Dar ce-i fals, deșertăciune, neagă-n fond Realitatea.

Inteligența apare când trecutul complet tace,
Ființa, fiind eliberată, energia și-o reface;...

La suprafață-i egoul, plin de-nscrisuri relative,
Ficțiunea-n timp creată pe suporturi posesive;
Lui pe veci prizonieri – viața-ntreagă tulburată,
Cât timp nu-i cunoaștem rostul și-nclinarea lui deșartă.

Prin ego omul e diavol, plin de vanitate, ură,
Tot negativismul lumii află-n el suport, măsură;
Încontinuu egocentric, plin de patimi și-nvrăjpire,
În conflict cu el și mediul, prin meschina lui gândire.

Conștientizat egoul, în ansamblul său privit,
Fără altă urmărire cu simplitate-ntâlnit,
Într-o clipă el dispare și-n gol Sacrul – spontan vine,
Noi prin El, omul real, prins în Sferele divine.

140. PRIZONIERII NU ATING INFINITUL

Mai întâi, să ne dăm seama că suntem încătușați,
Că egoul ne domină – prin cumaluri – realmente posedați;
Prizonieri prin credințe, idealuri diferite,
Că prin toate-s anulate adevărurile sfinte.

O pasăre, prinsă-n laț, doar în jurul ei se mișcă,
Zborul îi e-mpiedicat, se agită, îi e frică,
Ea, prin toată frământarea, își grăbește-al ei sfârșit,
Și-ncă prin destin își duce zbuciumul la nesfârșit.

Tot la fel este și omul, egocentric posedat.
Al lui laț e interesul, de el tot timpul legat,
Câmpul lui de observare încontinuu limitat,
Prin ce face, ce gândește, consecvent înspăimântat.

Vedem astea-n mod real? Sau numai ca teorie?!
Întrebările-s cu tâlc! Ființa-i prinsă-n bucurie?
Sau, la fel ca mai-nainte, e un simplu joc mintal?
Firea încă-i timorată cum a fost inițial?

*

De-acum singuri ne răspundem, prin descoperiri reale,
Nu prin vechi interpretări, cu-nscrisuri memoriale!
Întâlnirea clar, precisă cu ce-n noi acum s-arată,
Ne transcende-n Infinit pe cărarea minunată.

Simpla-ntâlnire cu noi dezagregă ce-i lumesc,
Și liberi de la-nceput, copleșiți în mod firesc,
De iubirea înnoitoare, ne mișcăm acauzal,
Toate se-mpletesc armonic în omul cel integral.

Libertatea n-are preț, nu e scop, nici ideal,
Nu prin efort se obține, în postura de dual.
Nimeni nu ne-o poate vinde, oferi sau da-mprumut:
Fără intermediari, vine – simplu – prin tăcut.

Liberi – ca bun început – la fel, liber la sfârșit,
Nimic nu se-acumulează când eul e depășit.
Înfinitul e-ntâlnit prin clipe, eliberați,
Noi – de Vidul psihologic – încontinuu rezemați.

De fapt, doar de noi depinde cum azi pregătim pe mâine,
Și-l putem realiza prin Cunoașterea de Sine.
Deci, efectele-reații să le dizolvăm constant,
Punând capăt existenței sinelui cel ignorant.

Iar când totul va dispărea în noi va fi doar Lumină,
Viul împlinindu-și rostul ca Unitate deplină,
Sacralul din noi se va-ntoarce la Părintele Divin
Sursa de unde-a purces – ca-mplinire de destin.

186. VIAȚA – SCENA UNUI TEATRU!

Viața-i scena unui teatru – noi – și-artiști și spectatori,
Jucând roluri diferite, după timp și-mprejurări;
Măștile mereu schimbate, cum nevoile o cer,
Interesul personal – prețiosul giuvaer.

Unii, mai vicleni formați, ating chiar perfecțiunea,
Înșelându-se pe ei și, la fel, pe toată lumea.
Fie-n roluri de artiști, fie doar ca privitori,
Cu ce văd și ce aud, ipocriți animatori.

Și-n final, cade cortina! Aici totul s-a-ncheiat!
De-acum, suportăm reversul modului cum ne-am purtat.
În astral desfășurarea strict legată de gândire,
Retrăim concret efecte aduse prin amintire.

Satisfacții și reproșuri se succed neconținut,
Încorsetate organic, așa precum am trăit;
Toată-activitatea noastră de la gând până la fapte,
Vrând-nevrând se-nregistrează cu efecte-ngemănate.

S-ar putea conduce viața fără prefăcătorie?
Sinceri lăuntric și-afară – fără măști – dizarmonie?
Artistul din noi – egoul – ficțiune degradantă,
Dacă-i bine demascat – el dispărea de îndată.

Simplu și nemijlocit, noi cu Viața-n Uniune,
Trăim clipe-adevărate, ce-nscriu buna-acțiune;
Cu smerenia, iubirea – mutații transformatoare,
Căci ne leagă de Divin prin efecte sfințitoare.

187. VIAȚA ȘI VISUL

La omul obișnuit – viață – vis – amestecate,
Zilele și le petrece în închipuiri deșarte;
Rare clipe conștiente, trăite cu-adevărat,
Când se-ntâlnește cu clipa, în mod spontan, integrat.

Vina-i revine gândirii prin timp condiționată,
Ce-aleargă ca o nălucă, când spre ieri înapoiată,
Când imaginând un mâine, dorindu-l realizat,
Bazându-se tot pe ieri – pe fondul înregistrat.

Vechi trăiri – de altă dată – acum doar imagini moarte,
Identificat cu ele – trăim clipe dezbinat;
Ca un vis – retromișcarea cu emoții însoțită,
Teama, ura sau plăcerea nicidecum îndreptățite.